

Още този си вечеръ, тя като излѣзе изъ къщи, Г. Смитъ привика Хенриха при себе си въ одажъ-тѣ, и го распита за обстоятелства-та на животъ-тъ му, и за младжъ-тѣ господжѣ, която го бѣ научила да чете Библиѣ-тѣ, и му вдѣхнала мысль-тѣ да обрѣща Бузи въ Християнство. Привождани тука послѣдни-тѣ думы на тѣхний-тѣ разговоръ.

Г-нъ Смитъ. “Мыслишь ли ты, Хенрише, че Бузи вѣчь отъ все сѣрдце ся е обрѣнѣлъ къмъ Бога?”

Хенрихъ. “Не, не мыслижъ още; макаръ че отъ нѣколко мѣсеца на самъ непрѣстанно и да му говорѣ азъ за Бога, но той си остава пакъ въ мысль-тѣ, че неговы-тѣ богове не сѣ подолни и по лоши отъ истиннаго Бога.”

Г. Смитъ. “За дѣте е още опасно да ся прѣпира съ възрастны язычници; защото макаръ ты и да си правъ, а той рѣшително—не; но той може да ти надума тол-